

Sygn. akt II AKz 977/20

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Marcin Ciepiela

Protokolant: Agnieszka Bargiel

po rozpoznaniu w sprawie T. K.

podejrzanego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II Kp 840/20

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II Kp 840/20, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył wobec podejrzanego T. K. do dnia 15 października 2020 r. godz. 6:00, okres tymczasowego aresztowania, który to środek zapobiegawczy zastosowany został postanowieniem Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt II Kp 23/20.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a to art. 249 § 1 k.p.k., art. 259 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 263 § 2 k.p.k. W konkluzji wywiedzionego środka odwoławczego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieuwzględnienie wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego, względnie uzależnienie zmiany stosowania tymczasowego aresztowania od złożenia w wyznaczonym terminie poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy po dokonaniu analizy akt sprawy stwierdził, że sąd a quo dokonał prawidłowych ustaleń co do występowania w sprawie przesłanek ogólnej i szczególnych tymczasowego aresztowania, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie należy zaznaczyć, że wbrew argumentacji skarżącego analiza akt przedmiotowej sprawy prowadzi do tożsamości z Sądem Okręgowym wniosku, iż dowód z wyjaśnień współpodejrzanego R. M. wsparty protokołem okazania wizerunku oraz zapisem rozmów telefonicznych R. M. z T. K., jest wystarczający dla przyjęcia dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez tego ostatniego podejrzanego zarówno przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., jak i przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Kwestia ta – na gruncie niniejszej sprawy – była już przedmiotem rozważań tut. Sądu w postanowieniu z dnia 12 maja 2020 r., sygn. akt II AKz 430/20, zaś Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszym składzie w pełni stanowisko tam zawarte podziela. Zaznaczyć też trzeba, że celem postępowania incydentalnego w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych nie jest merytoryczna ocena materiału dowodowego i definitywne ustalenia, czy podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów, a jedynie rozważenie, czy te dowody stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k. W niniejszej sprawie wnioski wyprowadzone przez Sąd Okręgowy odnośnie występowania przesłanki ogólnej zasługują na aprobatę.

Nie ma także wątpliwości co do prawidłowości ustaleń Sądu Okręgowego odnośnie wystąpienia przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k. Mając na względzie duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego T. K. zarzucanych mu czynów i ich zagrożenie ustawowe karami pozbawienia wolności, których górna granica wynosi co najmniej 8 lat (w tym z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.), a także okoliczności ich popełnienia, w tym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wymierzenie surowej kary – w przypadku potwierdzenia sprawstwa i winy – jawi się jako realne. Natomiast groźba surowej kary rodzi domniemanie, że osoby podejrzone o popełnienie przestępstwa mogą podejmować próby bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na fakt, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy podejrzany podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (postanowienie SN z 26.11.2014 r., II KK 83/14, LEX nr 1646952). Dlatego też, uprawniony był pogląd, że w związku z realnie grożącą podejrzanemu T. K. surową karą, mógłby on podejmować działania mające na celu bezprawne zakłócanie prawidłowego toku postępowania sądowego.

W dalszym ciągu bowiem realna jest obawa, że w razie odstąpienia od izolacji podejrzanego, może on nakłaniać do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniać postępowanie karne. Należy zaznaczyć, że stoi on pod zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się obrotem znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających. Aktualnie śledztwo nakierowane jest na ujawnienie rozmiarów działalności tej grupy oraz sprecyzowanie roli poszczególnych podejrzanych w jej działalności. W związku z powyższym zachodzi konieczność przeprowadzenia szeregu czynności dowodowych, w tym polegających na weryfikacji wyjaśnień składanych przez podejrzanych na powyższą okoliczność. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że co do zasady, osoby zaangażowane w proceder handlu narkotykami tworzą środowisko zamknięte, połączone wzajemnymi zależnościami, które mogą zostać przez nich wykorzystane w celu ustalenia wspólnej linii obrony i umniejszenia własnej odpowiedzialności, czy też zacierania niezabezpieczonych jeszcze w sprawie dowodów. Dlatego też, w ocenie sądu odwoławczego, jedynie dalsze tymczasowe aresztowanie podejrzanego zagwarantuje, że nie podejmie on działań, o których mowa jest w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania przemawiają szczególne okoliczności, o których mowa w art. 263 § 2 k.p.k. Jak trafnie powołano w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, stopień skomplikowania prowadzonego postępowania przygotowawczego, jego złożoność pod względem podmiotowym i przedmiotowym, wyrażająca się w szczególności w wielowątkowości, skutkującą obszernością zebranego oraz stale pozyskiwanego i analizowanego materiału dowodowego, niewątpliwie zaliczają się do kategorii „szczególnych okoliczności” (postanowienie SA w Katowicach z 08.01.2015 r., II AKz 811/14, KZS 2015/5/102, LEX nr 1665567).

Mając w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania, a jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, uznać należy, iż na obecnym

etapie postępowania nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w sprawie, bowiem w okolicznościach niniejszej sprawy środki o charakterze wolnościowym wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji, co też wskazał Sąd Okręgowy. Aktualnie w sprawie nie zachodzą przesłanki negatywne z art. 259 k.p.k., których występowanie mogłoby skutkować odstąpieniem od dalszego stosowania względem podejrzanego T. K. tymczasowego aresztowania. Na marginesie zauważyć należy, że tożsama argumentacja dotycząca negatywnych przesłanek stosowania środka zapobiegawczego była przedmiotem rozważań tutaj. Sądu w treści postanowienia z dnia 21 lipca 2020 r, sygn. akt II AKz 732/20. Niezależnie od powyższego, należy jeszcze raz podkreślić, że samo hipotetyczne ryzyko zarażenia się koronawirusem SARS-COV-2 nie może być rozpatrywane przez pryzmat negatywnej przesłanki, o której mowa w art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. Powołany przepis nakazuje odstąpić od stosowania tymczasowego aresztowania w przypadku, gdy jego stosowanie spowodowałoby (podkr. SA) niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia podejrzanego, natomiast w chwili obecnej brak racjonalnych przesłanek dla przyjęcia, że ryzyko zachorowania na COVID-19 w areszcie śledczym jest wyższe niż na wolności, zwłaszcza że w jednostkach penitencjarnych wdrożono stosowne procedury mające na celu zminimalizować ryzyko zachorowań. Co się zaś tyczy stanu zdrowia matki skazanego, analizowanego w kontekście negatywnej przesłanki, o której mowa w art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k., to w aktach niniejszej sprawy brak jakichkolwiek informacji, że jej sytuacja jest na tyle trudna, aby uzasadniała odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania względem podejrzanego.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności oraz jego obrońcy i prokuratorowi.
2. akta zwrócić.

Katowice, dnia 22 września 2020 r.